

Riasztó és vigasztaló szózat Vízkereszt ünnepén

Igehirdetés vázlat

Időpont: 1952. január 6. Vízkereszt ünnepe

Helyszín: Győrújfalu

Alapige: Ézs 60,1-6

Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt.

Mert imé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.

És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez.

Emeld fel köröskörül szemeidet és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek, fiaid messziről jönnek, és leányaid ölben hozatnak el.

Akkor meglátod és ragyogsz örömtől, és remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a tenger kincsözöne, és hozzád jó a népeknek gazdagsága.

A tevék sokasága elborít, Midján és Éfa tevecsikói, mind Sebából jönnek, aranyat és tömjént hoznak, és az Úr dicséreteit hirdetik.

Úgy kezdődik ez az Ige, mint hajnali riadó a kaszárnyában.

Beleharsog a hajnali csendbe s felriasztja az embereket.

Úgy folytatódik s fejeződik be az Ige, mint megriasztott gyermekét vigasztaló és babusgató csendes anyai szó.

Sionhoz szól mind a kettő.

Sion alatt ma mindig az egyházat értjük.

Vízkereszt ünnepén ez az Ige riasztó és vigasztaló szózat Isten népéhez, az egyházhoz.

1. Kelj fel!

a/ Annak kell ezt mondani, aki ül, vagy fekszik.

Tehát kényelmi állapotban van.

Tétlenné vált s magára gondolva eleresztette magát.

Az egyház is elkényelmesedett s öncélúvá vált.

Kiépítette szervezetét és most megy a jól megépített gép.

Istentiszteletek, imaórák, bibliaórák, templomok, keresztelesek, esketések, temetések nagyüzeme lett az egyház.

De nem gondol a munkájára.

Az egyház munkája a misszió.

Isten világot üdvözítő akaratának valóra váltása.

1 Tim 2,4

Az egyház nem gondol a pogányokra.

Még mindig több a pogány, mint a keresztyén e világon.

Nem gondol a megkeresztelt pogányokra sem.

Pedig itt nem arról van szó, hogy nekünk valami kincsünk van, amivel könnyebb és boldogabb az életünk, s a többiek enélkül is megvannak, hanem arról van szó, hogy az emberek Krisztus nélkül elkárhoznak.

Ezekről felejtkezett el a magára felejtkezett egyház.

Tétlenül ült és várta, hogy jöjjenek hozzá az emberek.

Ha egy kicsit nekilódult, akkor is legfeljebb az élet szanitéce volt.

Az élet harcában hátul kullogott és szedegette össze a sebesülteket.

Törölgette a könnyeket, kötözgette a sebeket, temette a halottakat, de magához az élet harcához nem mert közeledni.

Gondoljunk arra, hogy magyar evangélikus egyházunk külső és belső missziói munkájára nem áll-e ugyanez: harsonaszóval kell ébreszteni: kelj fel, menj és dolgozz!!

b/ Ami áll általában az egyházra, az áll mindig az egyes emberre is.

Az egyház nem emberektől független szervezet, hanem emberekből álló szervezet.

Vizsgáld meg magad, hogy te is mennyire el vagy kényelmesedve.

Önző módon a magad, vagy legfeljebb a családod keresztyénségére gondolsz, de hol van belőled a missziói lendület?

Van-e valaki a nagyvilágban, aki a te imádságodnak, vagy adományodnak köszönheti megtérését s van-e valaki, itt a faluban, akit a te missziói bizonyágtételeled vezetett Krisztushoz?

Üres kézzel kell-e mennem és állanom az Úr elé?

2. Világosodjál!

Annak van szüksége erre a felszólításra, aki sötétségben ül.

Olyan ez, mint mikor vendég érkezik a házhoz s a gazda sötétben ül a szobában, a vendég rögtön azt kéri, gyújts világot.

Amikor az elkényelmesedett egyházban meglanyhul a missziói lélek, akkor mindig elsötétedik az egyház.

A misszió elhanyagolásának tehát mindig visszaható hatása is van.

Nem csak a sötétben ülő pogányság marad sötétségben, hanem elpogányosodik és sötétbe kerül a keresztyénség is, melyet pedig meglátogatott a naptámadat a magasságból.

a véka alá tett gyertya elalszik,

a tovább nem adott áldás megáporodik,

az elrejtett Krisztus elrejtőzik előlünk.

Saját keresztyénségünk szegénysége, szürkésege botladozása is a missziói lélek megfogyatkozásának a következménye.

Jel 3. szerint a sárdisi gyülekezet a halál szélén van, mert nem látja, hogy körülötte halófélben lévő emberek vannak.

3. Ha az egyház és az egyes keresztyén ember a vízkereszti riasztó szózatra kényelmi helyzetéből feltápáskodik és kidörzsöli az álmat a szeméből s kinyitja szemét a világosságra, akkor meglátja ennek az Igének a vigasztaló üzenetét is.

Kelj fel!

Ilyen felszólítást csak élőhöz lehet intézni.

Halottnak hiába mondják.

Ha Isten még költöget, akkor sem egyházunk, sem én magam nem vagyok még egészen halott.

Istennek van még reménysége hozzám.

Mert Isten bízik, azért látogat meg világosságával s támasztja fel rajtam dicsőségét.

Mihelyst feltámad a misszió lelke, megelevenedik egyszerre bennem és körülöttem az élet.

4. A missziói munkától megtorpanó világot Isten Igéje azzal biztatja a szolgálatra, hogy megmutatja a szolgálat reménységét.

Sötétségben van ugyan a pogányság, de vágyódik a világosság után.

Sokan keresik, fiak és leányok, népek és királyok az igaz világosságot s érte minden áldozatot hajlandók meghozni, kincsözönt, aranyat és tömjént.

Ki hitte volna karácsonykor, hogy a napkeleti bölcsek várják a világító csillag megjelenését?!

+ + + + + + + + + + + + + + + + + + +

Aludni tovább, mikor felébredtenek, lehet veszélytelen, de lehet halálos is.

Sötétben maradni lehet nagyon hangulatos, de lehet nagyon kockázatos is.

Isten missziói felelősségre és munkára indító szavának ellenszegülni és a világosság után sóvárgó pogányoktól a világosságot elzárni kihívja maga ellen a misszió Urának haragját és ítéletét.

Vérüket tőlünk kéri számon és ítéletünk az örök sötétség lesz.